

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **H. V. L.**, zast. Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2012, č. j. CPR-3387-6/ČJ-2012-009CPR-V242, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 3. 2013, č. j. 1 A 37/2012 - 69, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti se odkladný účinek **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). V kasační stížnosti stěžovatel podal též návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek, což bylo odůvodněno následovně.

Pokud by mělo být stěžovatelem rozhodováno ve věci znovu, nyní s přihlédnutím k názoru městského soudu, nastala by situace, kdy by muselo být rozhodnutí založeno na skutkovém stavu zjištěném městským soudem podle tvrzení žalobce učiněného při jednání před soudem dne 19. 3. 2013. Takto zjištěný skutkový stav však nemá oporu v provedeném dokazování zadokumentovaném ve spisovém materiálu a současně ani nejde o jednání, které správní orgány cizinci vytýkaly při ukládání správního vyhoštění. Správní řízení nebylo vedeno pro neoprávněný pobyt cizince v době tří dnů od jeho propuštění z vazby, jak shledal městský soud. Stěžovatel s rozhodnutím městského soudu nesouhlasí a nemůže ani akceptovat soudem zjištěný skutkový stav stojící na pouhém tvrzení žalobce. Správní rozhodnutí vycházela ze zcela jiného rozhodného období, pro které byl žalobci vytýkán neoprávněný pobyt. Pokud by stěžovatel respektoval názor městského soudu, musel by správní řízení zastavit, skutkový stav a následné důvody přepjatého formalismu dovozené městským soudem však nemají oporu ve spisovém materiálu, a proto by byl takový postup v rozporu se zákonem.

Žalobce se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřil.

Dle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž ust. § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se použije přiměřeně.

Dle § 73 odst. 2 s. ř. s. „soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“

Dle § 73 odst. 3 s. ř. s. „přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.“

Nejvyšší správní soud se již v minulosti vyslovil, že i správní orgán, který vystupoval před krajským, resp. městským soudem v pozici žalovaného, může podat návrh na přiznání odkladného účinku (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publikované pod č. 1255/2007 Sb. NSS, dostupné z www.nsssoud.cz). I v takovém případě musí být k přiznání odkladného účinku splněny obecné podmínky, jejichž naplněním s. ř. s. přiznání odkladného účinku podmiňuje. Od stěžovatele se tak především očekává dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí vznikne nepoměrně větší újma, než ta, která by vznikla jiným osobám přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti, a vysvětlení, v čem spočívá tato újma a její rozsah. Vylicení podstatných skutečností musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského, resp. městského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Tyto skutečnosti potom musí být vyliceny takovým způsobem, aby z nich byl Nejvyšší správní soud schopen jednoznačně tvrzenou újmu dovodit. Nejvyšší správní soud však není oprávněn ani povinen v daném ohledu nahrazovat činnost stěžovatele a vznik újmy na straně stěžovatele jakkoli dovozovat či dohledávat např. ze soudního nebo správního spisu. Kromě toho stěžovatele tíží též důkazní břemeno ke svým tvrzením. Unesení tohoto důkazního břemena po stěžovateli vyžaduje, aby tvrzení, kterými odůvodňuje návrh na přiznání odkladného účinku, také řádně doložil.

V nynějším případě však stěžovatel svými tvrzeními nedokázal naplnit podmínky, na jejichž základě lze odkladný účinek kasační stížnosti přiznat. Ze stěžovatelova návrhu vyplynulo, že újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. spatřuje v tom, že pokud by se řídil rozsudkem městského soudu, musel by dle svého náhledu vydat nezákonné rozhodnutí. Stěžovatel sice i v návrhu na přiznání odkladného účinku přdestřel svůj náhled na to, jakých vad se městský soud při zjišťování skutkového stavu dopustil, přičemž nechce takové vady přenášet do svého rozhodnutí, nicméně na tomto místě je nutno poznamenat, že rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku není primárně projektováno k tomu, aby zde Nejvyšší správní soud přezkoumával zákonnost úvah a postupu městského soudu, k tomu slouží až samotné rozhodnutí o kasační stížnosti. Samotná argumentace o nezákonnosti postupu městského soudu, která by se dle mínění stěžovatele nutně přenesla i

pokračování

do jeho nového rozhodnutí, nepostačuje k závěru o nepoměrně větší újmě pro stěžovatele, jak ji pojímá ust. § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

Takovou argumentaci proto bude nutno doplnit o další následky, kterým chce stěžovatel přiznáním odkladného účinku zabránit a které pro něj představují neakceptovatelný či těžko řešitelný stav, který je pro něj spojen s újmou. Příkladné vymezení, o jaké důvody může jít, učinil rozšířený senát zdejšího soudu ve výše citovaném usnesení ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49 (byť tak učinil při hodnocení úpravy s. ř. s. účinné do 31. 12. 2011), když konstatoval: „*Lze si však i zde představit případy jiné, kde respektování soudního rozhodnutí by mohlo způsobit závažné důsledky (vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku, apod.).*“

V nynější věci se stěžovatel bránil tomu, aby byl nucen rozhodovat podle skutkového stavu zjištěného městským soudem, který vycházel pouze z tvrzení žalobce. Skutečnost, že správní orgán bude nucen vyjít ze skutkového stavu, jak jej vymezil městský soud, sama o sobě nemůže představovat pro správní orgán újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Ani poukaz stěžovatele, že se městský soud zaměřil na hodnocení jiného časového období (tři dny od propuštění žalobce z vazby, tj. počátek května 2011), než které ve svém rozhodnutí hodnotil stěžovatel (období zhruba půl roku po propuštění žalobce z vazby), nepředstavuje újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Obě zmíněné skutečnosti totiž může stěžovatel ve svém dalším procesním postupu reflektovat, v samotné skutečnosti, že správní orgán bude v procesu vydávání správního rozhodnutí respektovat právní názor městského soudu, nelze pro něj spatřovat újmu. Kromě výhrad vztahujících se k samotnému procesu vydávání správního rozhodnutí (stěžovatelem líčený nesouhlas se skutkovým stavem zjištěným městským soudem a souvislost s rozhodovacími důvody stěžovatele), pro které v nynější věci odkladný účinek přiznat nelze, v návrhu na přiznání odkladného účinku stěžovatel neuvedl žádné důsledky, které by byly spojeny s vydáním správního rozhodnutí tak, jak požaduje městský soud, a které by se mohly přiblížit výše uvedeným důvodům, které rozšířený senát příkladně zmínil jako potenciálně relevantní pro přiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že návrh na přiznání odkladného účinku není důvodný, a proto jej zamítl.

Nejvyšší správní soud na závěr zdůrazňuje, že rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v žádném případě nepředjímá závěr o důvodnosti kasační stížnosti. Zároveň Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost, které nebyl tímto usnesením přiznán odkladný účinek, bude v souladu s § 56 odst. 3 s. ř. s. projednána a rozhodnuta přednostně.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2013

JUDr. Radan Malík

předseda senátu